

1

‘Wat leer je eigenlijk op school?’ vroeg oma Wisse.

Wies kon niet meteen antwoorden.

Ze stak net een lepel met muesli en melk in haar mond.

‘Wat heb je gisteren bijvoorbeeld geleerd?’ vroeg oma Wisse.

Wies kauwde en slikte.

‘We hebben de tafeltjes van zes geoefend,’ antwoordde ze.

‘Geoefend,’ herhaalde oma Wisse. ‘Dus je kende ze al?’

‘Ja,’ antwoordde Wies.

‘En verder?’ vroeg oma Wisse.

‘We hebben plank-woorden geoefend,’ zei Wies.

‘Plank-woorden?’ vroeg oma Wisse terwijl ze het pak melk terugzette in de koelkast.

‘Ja,’ zei Wies. ‘Plank, bank, klank. Woorden met een n en een k.’

‘Die zijn toch niet zo moeilijk?’ vroeg oma Wisse.

‘Als je ze eenmaal kent, zijn ze niet moeilijk,’ zei Wies.

‘Maar als je ze niet kent, zijn ze wel moeilijk.’

Oma Wisse zette haar hoedje recht.

Vandaag had ze een groen hoedje op haar hoofd met een gele bloemenrand.

‘En verder?’ vroeg oma Wisse.

‘We hebben geschiedenis gehad over ridders en kastelen,’ zei Wies.

‘Juist,’ zei oma Wisse. ‘Maar je wist toch al wel dat er ridders bestonden, vroeger?’

Oma Wisse pakte de pot pindakaas uit de



kast en zwaaide hem heen en weer voor Wies' gezicht.

'Wat staat hier?' vroeg ze.

'Geen idee,' zei Wies.

'Kun je dit nog niet lezen?' vroeg oma Wisse verbaasd.

'Dat weet ik pas als je de pot stilhoudt,' zei Wies.

Meteen hield oma Wisse de pot stil, vlak voor Wies' ogen.

'Gemaakt van echte pinda's,' las Wies. 'Met een beetje zeezout.'

'Geweldig,' zei oma Wisse. 'Zeezout is best een moeilijk woord, toch?'

'Gaat wel,' zei Wies. 'Zeezout is zout uit de zee.'

'Hm,' zei oma Wisse. 'Je kunt dus al lezen. En je kunt al rekenen.'

Je weet al iets over ridders en kastelen.

Je kent de plank-woorden en je kunt al heel veel moeilijke woorden lezen.'

Wies trok haar wenkbrauwen vragend op.

Oma Wisse deed wel vaker raar maar ze was nog altijd beter dan een oppasdame.

Vroeger woonde er altijd een oppasdame bij Wies.

Wies' ouders werken namelijk meestal in het buitenland.

De oppasdames waren allemaal even vreselijk.

Ze renden trouwens allemaal ook weer snel weg, omdat ze

Wies maar een moeilijk kind vonden.

Na een bijzonder avontuur, een tijdje geleden, besloot oma Wisse dat zij voortaan op Wies zou passen.

Wies' ouders vonden dat ook een goed idee.

Oma Wisse had nog steeds een kamer in een tehuis dat Huize Grijsoord heette.

Maar daar woonde ze nu alleen als de ouders van Wies weer even in Nederland waren.

‘Je leert dus eigenlijk niet zoveel op school,’ zei oma Wisse. ‘Het lijkt me dus niet nodig om elke dag naar school te gaan.

Weet je wat pas leerzaam is?’

‘Nou?’ vroeg Wies.

‘Het leven,’ zei oma Wisse. ‘De dingen die buiten gebeuren. Daar leer je meer van dan van alles wat je op school doet.’
Wies keek op de klok.

Het was tijd om naar school te gaan.

‘We gaan vandaag écht iets leren,’ zei oma Wisse. ‘Kom, we gaan.’

‘Waarnaartoe?’ vroeg Wies.

Oma Wisse antwoordde niet meteen.

Ze stond voor de spiegel en maakte haar lippen felrode met een lippenstift.

‘Vandaag gaan we naar buiten,’
zei ze uiteindelijk. ‘We gaan op
een missie.’



‘Maar vandaag moet ik naar school!’ riep Wies uit.

‘Ik meld je ziek,’ zei oma Wisse.

‘Maar de tweeling wil vast weten...’ begon Wies.

Ze merkte nu pas dat ze eigenlijk heel graag naar school wilde.

Niet vanwege wat ze er leerde en ook niet vanwege meester Kaft.

Hun meester was wel grappig, maar hij kon ook streng zijn. Nee, school was het leukste vanwege alle vrienden, zoals Zane en Jazz.